

ผลของอัตราการใส่ปุ๋ยในโตรเจนต่อการเกิดไส้กวางในมันฝรั่ง
The Effect of Nitrogen Application on the Occurrence of Potato Hollow Heart.

รุ่งทิวา ดารากษ์^{*/} ประยูร สมฤทธิ์^{*/}

บทคัดย่อ

การศึกษาผลของการใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่มีต่อการเกิดไส้กวางในมันฝรั่ง วางแผนการทดลองแบบ ๓x๔+๑ Factorial in RCB มี ๓ ชั้้า ๒ ปัจจัย คือ ปัจจัยที่ ๑ เป็นอัตราการใส่ปุ๋ยในโตรเจนมี ๓ อัตรา คือ ๑๐, ๒๐ และ ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ปัจจัยที่ ๒ เป็นช่วงเวลาการใส่ปุ๋ยมี ๔ ช่วงเวลา คือ ใส่ปุ๋ย ๑ ครั้งรองพื้นก่อนปลูก ใส่ปุ๋ย ๑ ครั้ง เมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ สัปดาห์ ใส่ปุ๋ย ๒ ครั้ง รองพื้นและที่อายุ ๓ สัปดาห์ กับใส่ปุ๋ย ๓ ครั้ง รองพื้นและช่วงอายุ ๓ และ ๖ สัปดาห์ หากกรรมวิธีควบคุม (check) ไม่มีการใส่ปุ๋ย ดำเนินการทดลองที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรภาคตั้งแต่ปี ๒๕๕๔ – ๒๕๕๕ ผลการทดลอง ปี ๒๕๕๕ พบร่วมกันว่าการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราและช่วงเวลาต่างๆ ได้แก่ มันฝรั่งพันธุ์ Atlantic ให้ผลผลิตมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งผลผลิตรวมและผลผลิตหัวใหญ่ ที่สามารถขยายส่งเข้าโรงงานแปรรูป การใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตสูงสุด โดยได้ผลผลิตรวมที่ ๒,๔๓๑.๖ กิโลกรัมต่อไร่ และเป็นผลผลิตหัวใหญ่ ๑,๕๙๘.๗ กิโลกรัมต่อไร่ การใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตต่ำสุด โดยได้ผลผลิตรวม ๒,๑๕๙.๓ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่ ๑,๔๓๔.๓ กิโลกรัมต่อไร่ ปี ๒๕๕๕ ผลการทดลองพบว่าการใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตราต่างๆ ให้ผลผลิตแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตสูงสุด โดยได้ผลผลิตรวมที่ ๒,๔๓๗.๖ กิโลกรัมต่อไร่ และเป็นผลผลิตหัวใหญ่ ๑,๕๕๓.๘ กิโลกรัมต่อไร่ การใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตต่ำสุด โดยได้ผลผลิตรวม ๒,๑๕๕.๓ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่ ๑,๔๓๔.๓ กิโลกรัมต่อไร่ แต่ผลผลิตไม่แตกต่างทางสถิติกับการใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ซึ่งให้ผลผลิตรวม ๒,๑๖๕.๖ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่ ๑,๔๗๐.๔ กิโลกรัมต่อไร่ ช่วงเวลาการใส่ปุ๋ยให้ผลผลิตแตกต่างกันทางสถิติทุกอัตราปุ๋ย ช่วงเวลาการใส่ ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตรวม และผลผลิตหัวใหญ่สูงกว่าช่วงการใส่ปุ๋ยอื่น และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับอัตราการใส่ปุ๋ย จากการเปรียบเทียบกรรมวิธีการใส่ปุ๋ยในโตรเจนกับกรรมวิธีควบคุมไม่ใส่ปุ๋ย พบร่วมกันว่าให้ผลผลิตรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กรรมวิธีที่ใส่ปุ๋ยในโตรเจนให้ผลผลิตที่เป็นหัวใหญ่มากกว่ากรรมวิธีไม่ใส่ปุ๋ย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการสูมตัวอย่างหัวมันฝรั่งมาตรวจสอบการเกิดไส้กวาง ปรากฏว่าไม่พบอาการใส้กวางในทุกกรรมวิธีทดลอง

รหัสการทดลอง ๐๑-๓๖-๕๔-๐๑-๐๐-๐๐-๐๒-๕๔

^{*/} ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรภาค

คำนำ

มันฝรั่ง (*Solanum tuberosum L.*) เป็นพืชเศรษฐกิจพืชหนึ่งในเขตภาคเหนือ ที่สามารถทำรายได้สูง ให้กับเกษตรกรผู้ปลูก เมื่อเปรียบเทียบกับพืชเศรษฐกิจชนิดอื่น เนื่องจากมันฝรั่งเป็นพืชให้ผลผลิตค่อนข้างสูง มีช่วงอายุการปลูกสั้น สามารถขายได้ราคายังดีและมีอุตสาหกรรมแปรรูปรองรับ

การปลูกมันฝรั่งในประเทศไทยนักจากจะมีปัญหาการระบาดของศัตรูพืชจำนวนมากแล้ว ยังประสบปัญหาเกี่ยวกับอาการผิดปกติทางด้านสรีรวิทยาของหัวมันฝรั่ง ได้แก่ อาการไส้กลวงหรือหัวกลวง (Hollow heart) ทำให้มันฝรั่งมีคุณภาพต่ำ ไม่เป็นที่ยอมรับของโรงงานแปรรูปเป็นเหตุให้เกษตรกรสูญเสียรายได้

ไส้กลวงหรือหัวกลวงเป็นอาการที่เกิดขึ้นภายในหัวมันฝรั่ง โดยมีลักษณะบริเวณตรงกลางหัวเกิดการยุบตัวเป็นรูปดาว สาเหตุการเกิดไส้กลวงมีข้อสันนิษฐานมากมายในต่างประเทศ เช่น Hutchison (๒๐๐๓) รายงานว่าอาการไส้กลวงในหัวมันฝรั่งเกิดจากสภาวะเครียด เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมหรือธาตุอาหาร หรืออาจเกิดจากการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วเกินไป นอกจากนี้มีมันฝรั่งบางพันธุ์ที่แสดงอาการอ่อนแอต่อการเกิดไส้กลวง เช่น พันธุ์ Atlantic ซึ่งพบการเกิดไส้กลวงอย่างกว้างขวางในรัฐฟลอริดาของประเทศสหรัฐอเมริกา Hiller et al. (๑๙๘๕) อ้างรายงานของ Kallio (๑๙๖๐) ว่าการใส่ปุ๋ยเป็นปัจจัยหนึ่งของการเกิดไส้กลวงในมันฝรั่ง การใส่ปุ๋ยในตอรเจนสูงสามารถเพิ่มการเกิดไส้กลวง ส่วนการใส่ปุ๋ยโพแทสเซียมสูงช่วยลดการเกิดไส้กลวง จากการศึกษาการจัดการใส่ปุ๋ยต่อคุณภาพหัวมันฝรั่งพันธุ์ Atlantic โดยศิริรัตน์ (๒๕๔๓) ได้สรุปผลการทดลองว่า การพ่นปุ๋ยทางใบแมกนีเซียมร่วมกับแคลเซียมบอรอนแก้ต้นมันฝรั่งให้ผลผลิตและคุณภาพด้านเบอร์เช่นต์หัวใหญ่สูงกว่าการไม่พ่นปุ๋ยทางใบเดียว ส่วนอาการเกิดไส้กลวงจากผลการทดลองเห็นผลไม่เด่นชัด ในส่วนของการทดลองนี้เป็นการศึกษาถึงการใส่ปุ๋ยในตอรเจนว่าจะมีผลต่อการเกิดไส้กลวงหรือไม่ในหัวมันฝรั่งพันธุ์ Atlantic เพื่อแก้ปัญหาการเกิดไส้กลวงอันจะช่วยให้เกษตรกรสามารถผลิตมันฝรั่งได้อย่างมีคุณภาพ

วิธีดำเนินการ

อุปกรณ์

๑. หัวพันธุ์มันฝรั่งพันธุ์ Atlantic
๒. ปุ๋ยเคมี สูตร ๔-๐-๐ , ๐-๔-๐ และ ๐-๐-๕๐
๓. สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช ได้แก่ แมนโคลเซบ เมทาเล็กซิล อะบาเม็กติน คาร์บอฟูราน
๔. สารฆ่าแมลงพืช เทริบูซิน

วิธีการ

วางแผนการทดลองแบบ ๓ x ๔ + ๑ Factorail in RCB มี ๓ ชั้น กรรมวิธีประกอบด้วย ๒ ปัจจัย คือ ปัจจัยที่ ๑ เป็นอัตราการให้ปุ๋ยในตอรเจน มี ๓ อัตรา คือ ใส่ปุ๋ยในตอรเจน ๑๐, ๒๐ และ ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ปัจจัยที่ ๒ เป็นช่วงเวลาการใส่ปุ๋ย มี ๔ ช่วงเวลา คือ ใส่ปุ๋ยในตอรเจน ๑ ครั้ง รองพื้น , ใส่ปุ๋ยในตอรเจน ๑ ครั้ง แต่งหน้า เมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ สัปดาห์ , ใส่ปุ๋ยในตอรเจน ๒ ครั้ง ช่วงรองพื้นและแต่งหน้าเมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ สัปดาห์ , ใส่ปุ๋ยในตอรเจน ๓ ครั้ง ช่วงรองพื้นและแต่งหน้าเมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ และ ๖ สัปดาห์ baugh กรรมวิธีควบคุม คือ ไม่มีการใส่ปุ๋ยรวมทั้งหมด มี ๑๓ กรรมวิธี ดังนี้

๑. ใส่ปุ๋ยในตอรเจน อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๑ ครั้ง รองพื้นก่อนปลูก
๒. ใส่ปุ๋ยในตอรเจน อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๑ ครั้ง แต่งหน้าเมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ สัปดาห์
๓. ใส่ปุ๋ยในตอรเจน อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๒ ครั้ง รองพื้น + แต่งหน้า อายุ ๓ สัปดาห์

๔. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๓ ครั้ง รองพื้น + แต่งหน้า ๓ สัปดาห์ + แต่งหน้า ๖ สัปดาห์
 ๕. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๑ ครั้ง รองพื้น
 ๖. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๑ ครั้ง แต่งหน้าเมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ สัปดาห์
 ๗. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๒ ครั้ง รองพื้น + แต่งหน้า อายุ ๓ สัปดาห์
 ๘. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๓ ครั้ง รองพื้น + แต่งหน้า ๓ สัปดาห์ + แต่งหน้า ๖ สัปดาห์
 ๙. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๑ ครั้ง รองพื้น
 ๑๐. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๑ ครั้ง แต่งหน้าเมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๓ สัปดาห์
 ๑๑. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๒ ครั้ง รองพื้น + แต่งหน้า อายุ ๓ สัปดาห์
 ๑๒. ใส่ปุ๋ยในโตรเจน อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ๓ ครั้ง รองพื้น + แต่งหน้า ๓ สัปดาห์ + แต่งหน้า ๖ สัปดาห์
๓๓. กรรมวิธีควบคุม (check) ไม่มีการใส่ปุ๋ย

วิธีปฏิบัติการทดลอง

๑. เตรียมแปลงทดลองอย่างอิ่ม ขนาด ๓.๒ x ๖ เมตร จำนวน ๓๙ แปลง เก็บตัวอย่างดินเพื่อวิเคราะห์ สมบัติทางเคมีเบื้องต้น ปรับความเป็นกรดเป็นด่างของดินตามผลการวิเคราะห์
๒. ใส่ปุ๋ยฟอฟอรัส อัตรา ๖ กิโลกรัมต่อไร่ และปุ๋ยโพแทสเซียม อัตรา ๖ กิโลกรัมต่อไร่ รองพื้นก่อน ปลูกทุกกรรมวิธีใส่ปุ๋ย ยกเว้นกรรมวิธีควบคุมไม่มีการใส่ปุ๋ย
๓. ปลูกมันฝรั่งพันธุ์ Atlantic ใช้ระยะ ๘๐ x ๓๐ เซนติเมตร ปลูกยกร่องแบบแฉเดี่ยว จำนวน ๔ แฉต่อ แปลง
๔. ใส่ปุ๋ยในโตรเจนตามกรรมวิธีทดลอง
๕. พ่นสารเคมีป้องกันกำจัดวัชพืช ทุก ๗ – ๑๐ วัน
๖. ให้น้ำระบบสปริงเกอร์ ทุก ๓ วัน
๗. เก็บเกี่ยวเมื่อต้นมันฝรั่งอายุได้ ๘๐ – ๑๐๐ วัน

การบันทึกข้อมูล

- ผลผลิต ได้แก่ ผลผลิตรวมทั้งหมดและผลผลิตหัวใหญ่ มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางมากกว่า ๔๕ มิลลิเมตร
- เปอร์เซ็นต์การเกิดไส้กลวง

ระยะเวลาและสถานที่

- ระยะเวลา เริ่มต้น ตุลาคม ๒๕๕๓ สิ้นสุด กันยายน ๒๕๕๕
- สถานที่ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรภาค อ.เมือง จ.ตาก

ผลการทดลองและวิจารณ์

ผลการวิเคราะห์ดิน ปี ๒๕๕๕ วัด pH ของดินได้ ๕.๕ ปริมาณอินทรีย์วัตถุในดินวัดค่าได้ ๒.๑๕% ค่า P และ K วัดได้ ๑๑๐ และ ๑๕๓ มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม ตามลำดับ ปี ๒๕๕๕ วัด pH ของดินได้ ๕.๕ อินทรีย์วัตถุในดินมี ๒.๕๖% ค่า P และ K วัดได้ ๗๗๒ และ ๗๗๙ มิลลิกรัมต่อกิโลกรัม ตามลำดับ (ตารางที่ ๑) ได้ปรับความ

เป็นกรดเป็นด่างของดิน โดยการใส่ปูนไดโลไมท์ ในอัตรา ๒๐๐ กิโลกรัมต่อไร่ ส่วนปุ๋ยฟอสฟอรัสและโพแทสเซียม ใส่อัตราชนิดละ ๖ กิโลกรัม ตามลำดับ

ปี ๒๕๕๔ ได้ดำเนินการทดลองปลูกมันฝรั่ง เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ และเก็บเกี่ยวเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๔ จากการใส่ปูยในโตรเจนในอัตราและช่วงเวลาต่างๆ ให้ต้นมันฝรั่งพันธุ์ Atlantic ในปี ๒๕๕๔ พบว่าการใส่ปูยในโตรเจน ที่อัตรา ๑๐ ๒๐ และ ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตรวมและผลผลิตหัวใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การใส่ปูยในโตรเจน อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตสูงสุดโดยให้ผลผลิตรวมที่ ๒,๔๔๑.๔ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่เฉลี่ย ๑,๕๗๙.๗ กิโลกรัมต่อไร่ ส่วนการใส่ปูยในโตรเจนที่อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตรวมและผลผลิตหัวใหญ่เฉลี่ย ๒,๒๗๕.๓ กิโลกรัมต่อไร่ และ ๑,๔๖๖.๔ กิโลกรัมต่อไร่ และอัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตรวม ๒,๑๕๘.๓ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตมาตรฐานที่ ๑,๔๓๔.๓ กิโลกรัมต่อ กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีไม่ใส่ปูยผลผลิตรวม และผลผลิตมาตรฐานเฉลี่ย ๑,๔๙๕ กิโลกรัมต่อไร่ ๑,๔๗๘ กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ ทุกกรรมวิธีมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ (ตารางที่ ๒)

ช่วงเวลาการใส่ปูยในโตรเจน พบว่า อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีการใส่ปูย ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตรวม และผลผลิตหัวใหญ่ สูงสุดเฉลี่ยที่ ๒,๔๒๘.๓ กิโลกรัมต่อไร่ (ตารางที่ ๒) กรรมวิธีการใส่ปูย ๑ครั้ง(รองพื้น)และ ๓ ครั้ง (๓ สปดาห์) ผลผลิตรวมและผลผลิตหัวใหญ่ ลดลง ๑,๙๕๕ และ ๒,๐๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีใส่ปูย ๑ ครั้ง(รองพื้น) ๒ ครั้ง (รองพื้น+๓ สปดาห์) และ ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตสูงสุด เฉลี่ยที่ ๒,๒๒๓ กิโลกรัมต่อไร่ ๒,๒๙๕ กิโลกรัมต่อไร่ และ ๒,๔๐๕ กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ(ตารางที่ ๒) แต่กรรมวิธี ๑ ครั้ง(อายุ ๓ สปดาห์)ให้ผลผลิตต่ำ ๒,๑๗๗.๓ กิโลกรัมต่อไร่ ผลผลิตหัวใหญ่ พบว่าการใส่ปูย ๑ ครั้ง (รองพื้น)ให้ผลผลิตต่ำกว่ากรรมวิธีอื่นเฉลี่ยที่ ๑,๒๓๙ กิโลกรัมต่อไร่ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ และอัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ทุกกรรมวิธีให้ผลผลิตสูงแต่ กรรมวิธีใส่ปูย ๑ ครั้ง (อายุ ๓ สปดาห์) ให้ผลผลิตต่ำกว่าวิธีอื่น และผลผลิตหัวใหญ่ พบว่า ใส่ปูย ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตสูงกว่า กรรมวิธีอื่นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ (ตารางที่ ๒) จากการสุ่มตัวอย่างหัวมันฝรั่งของทุกกรรมวิธีทดลอง มาผ่าดูการเกิดไส้กลวงในหัว ปรากฏว่าไม่พบอาการไส้กลวงแต่อย่างใด

ปี ๒๕๕๕ ได้ดำเนินการทดลองปลูกมันฝรั่ง เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ และเก็บเกี่ยวเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ผลการทดลองพบว่า การใส่ปูยในโตรเจน ที่อัตรา ๑๐ ๒๐ และ ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตรวมและผลผลิตหัวใหญ่ต่างกันโดย อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตสูงสุดโดยให้ผลผลิตรวมที่ ๒,๔๓๗.๖ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่ ที่ ๑,๕๕๓.๘ กิโลกรัมต่อไร่ การใส่ปูยในโตรเจนที่อัตรา ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิต ๒,๒๖๒.๗ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่ ที่ ๑,๔๐๙.๖ กิโลกรัมต่อไร่ อัตรา ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตรวม ๒,๑๒๕.๖ กิโลกรัมต่อไร่ และผลผลิตหัวใหญ่ที่ ๑,๔๒๐.๔ กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีไม่ใส่ปูยผลผลิตรวม และผลผลิตมาตรฐานเฉลี่ย ๑,๔๕๕.๗ กิโลกรัมต่อไร่ ๑,๔๗๘.๘ กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ (ตารางที่ ๒)

ช่วงเวลาการใส่ปูยในโตรเจน ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ พบว่า การแบ่งใส่ปูย ๓ ครั้ง ผลผลิตรวมสูงสุด แตกต่างจากกรรมวิธีอื่นอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ และผลผลิตหัวใหญ่ทุกกรรมวิธีสูงกว่าการใส่ปูย๑ครั้ง(รองพื้น) แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ อัตราปูย ๒๐ กิโลกรัมต่อไร่ พบว่ากรรมวิธีใส่ปูย ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตรวมสูงกว่า ทุกกรรมวิธี แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ผลผลิตมาตรฐาน กรรมวิธีใส่ปูย ๒ ครั้ง(รองพื้น+ ๓ สปดาห์) และ กรรมวิธีใส่ปูย ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตสูงสุด อัตราปูยในโตรเจน ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ กรรมวิธีใส่ปูย ๒ ครั้ง และ ๓ ครั้งให้ผลผลิตสูงสุด แตกต่างจากการกรรมวิธีอื่นอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ผลผลิตหัวใหญ่ พบว่ากรรมวิธีใส่ปูย ๓ ครั้ง ให้ผลผลิตสูงกว่าทุกกรรมวิธีอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ (ตารางที่ ๒)จากการสุ่มตัวอย่างหัวมันฝรั่งของทุกกรรมวิธีทดลอง มาผ่าดูการเกิดไส้กลวงในหัว ปรากฏว่าไม่พบอาการไส้กลวงแต่อย่างใด อัตราปูยและช่วงเวลาการใส่ปูย พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน จากการเปรียบเทียบกรรมวิธีที่ใส่ปูยในโตรเจนกับกรรมวิธีไม่ใส่ปูย (check) พบว่าให้ผลผลิตรวมไม่

แตกต่างกันทางสถิติ แต่กรรมวิธีใส่ปุ๋ยในโตรเจนให้ผลผลิตที่เป็นหัวใหญ่มากกว่ากรรมวิธีไม่ใส่ปุ๋ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกรรมวิธีที่ใส่ปุ๋ยในโตรเจนให้ผลผลิตหัวใหญ่ เฉลี่ยที่ ๑,๔๕๓.๔ กิโลกรัมต่อไร่ เปรียบเทียบกับกรรมวิธีไม่ใส่ปุ๋ย (check) ให้ผลผลิตหัวใหญ่ เฉลี่ยที่ ๑,๒๔๘.๒ กิโลกรัมต่อไร่ (ตารางที่ ๒)

ผลการสุมตัวอย่างหัวมันฝรั่งมาตรฐานดุการเกิดไส้กลวงของทุกกรรมวิธีทดลอง ปรากฏว่าไม่พบอาการไส้กลวงแม้แต่ในกรรมวิธีที่ใส่ปุ๋ยในโตรเจนสูงสุดที่อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ดังนั้นการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราสูงเพียงปัจจัยเดียวอาจไม่ใช่สาเหตุเดียวของการเกิดอาการไส้กลวงในมันฝรั่งพันธุ์ Atlantic แต่อาจมีปัจจัยอื่นๆ เช่นมาเกี่ยวข้องด้วย ได้แก่ สภาพอากาศ อุณหภูมิ ความชื้น การปลูก ระยะปลูก การให้น้ำ ช่วงเวลาปลูก ตลอดจนการเจริญเติบโตของพืช เป็นต้น ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องมากมายเหล่านี้ ทำให้เป็นเรื่องยากที่จะศึกษาถึงสาเหตุที่แท้จริงของการเกิดไส้กลวง อย่างไรก็ตาม Hiller et.al. (๑๙๘๕) ได้กล่าวว่าอาการไส้กลวง มักพบในหัวมันฝรั่งที่มีขนาดใหญ่แต่ก็สามารถเกิดขึ้นได้ในหัวขนาดเล็กในช่วงที่มันฝรั่งมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาต่อไปในเรื่องการใส่ปุ๋ยร่วมกับการให้น้ำ ในช่วงระยะเวลาต่างๆ ของการเจริญเติบโตของมันฝรั่งว่า มีผลต่อการเกิดไส้กลวงหรือไม่

สรุปผลการทดลอง

๑. มันฝรั่งพันธุ์ Atlantic ตอบสนองได้ดีต่อการใส่ปุ๋ยในโตรเจน การใส่ปุ๋ยในโตรเจนที่อัตรา ๓๐ กิโลกรัมต่อไร่ ให้ผลผลิตหัวใหญ่สูงกว่าการใส่ที่อัตรา ๒๐ และ ๑๐ กิโลกรัมต่อไร่
๒. ช่วงเวลาการใส่ปุ๋ยในโตรเจน เมื่อมีการแบ่งใส่ ๑ ครั้ง ๒ ครั้ง และ ๓ ครั้ง ในช่วงรองพื้นก่อนปลูก ช่วงอายุต้นมันฝรั่งได้ ๓ สัปดาห์ และ ๖ สัปดาห์ ไม่มีผลแตกต่างต่อผลผลิต
๓. อัตราปุ๋ยในโตรเจนและช่วงเวลาใส่ปุ๋ยไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน
๔. กรรมวิธีใส่ปุ๋ยในโตรเจนให้ผลผลิตที่เป็นหัวใหญ่สูงกว่ากรรมวิธีไม่ใส่ปุ๋ย
๕. การใส่ปุ๋ยในโตรเจน ไม่มีผลต่อการเกิดหัวกลวงในหัวมันฝรั่งที่เก็บเกี่ยว

คำขอบคุณ

ขอขอบคุณกลุ่มพัฒนาการตรวจสอบพืชและปัจจัยการผลิต สำนักวิจัยและพัฒนาการเกษตรเขตที่ ๒ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์การวิเคราะห์ดินแปลงทดลอง

เอกสารอ้างอิง

ศศิธร วรปิติรังสี, วิวัฒน์ ภาณุอ่ำไพ, เสรียม แจ่มจำรูญ และวีระ วรปิติรังสี. ๒๕๕๓. การจัดการปุ๋ยต่อคุณภาพหัวมันฝรั่งพันธุ์แอตแลนติก. รายงานผลงานวิจัยด้านพืชและเทคโนโลยีการเกษตร ปีงบประมาณ ๒๕๕๒/๒๕๕๓ สถาบันวิจัยพืชสวน กรมวิชาการเกษตร หน้า ๔๒-๔๐.

Hiller, L.K., D.C. Koller and R.E. Thornton. ๑๙๘๕. Physiological Disorders of Potato Tubers. Potato physiology. Academic Press, Inc. pp.๓๔๙-๔๗๓.

Hutchinson, C.M. ๒๐๐๓. Potato physiological disorders-brown center and hollow heart. Horticultural Science Department, University of Florida.

ตารางที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ดินแปลงทดลองปุ๋ยที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรตาก ปี ๒๕๕๔ และปี ๒๕๕๕

ปี	ความเป็นกรดเป็นด่าง pH	อินทรีย์วัตถุ OM. (%)	P (mg/kg)	K (mg/kg)	Ca (mg/kg)	Mg (mg/kg)
๒๕๕๔	๕.๕	๒.๑๕	๑๑๐	๑๕๓	๔๙๖	๘๔
๒๕๕๕	๕.๘	๒.๕๖	๑๗๗	๑๗๙	๖๗๕	๒๕๙

ตารางที่ ๒ ผลผลิตรวมและผลผลิตหัวใหญ่ ของมันฝรั่งพันธุ์ Atlantic จากการใส่ปุ๋ยในโตรเจนในอัตราและช่วงเวลาต่างๆ ที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาการเกษตรตาก ปี ๒๕๕๔ – ๒๕๕๕

กรรมวิธี	ผลผลิตรวม (กก/ไร่)	หัวใหญ่ (กก/ไร่)
อัตราการใช้ปุ๋ย N ช่วงเวลาการให้ปุ๋ย N	ปี ๕๔ ปี ๕๕	ปี ๕๔ ปี ๕๕

๑๐ กก/ไร่	ใส่ ๑ ครั้ง รองพื้น	๑,๙๘๕.๓ ^c	๑,๙๓๐.๗ ^b	๑,๒๔๗.๗ ^c	๑,๒๒๐.๓ ^b
	ใส่ ๑ ครั้ง สาย ๓ สับดาห์	๒,๐๑๐.๐ ^c	๒,๐๓๐.๗ ^b	๑,๔๗๕.๐ ^b	๑,๔๕๔.๐ ^a
	ใส่ ๒ ครั้ง รองพื้น + ๓ สับดาห์	๒,๒๐๘.๗ ^b	๒,๒๒๐.๓ ^b	๑,๔๔๖.๓ ^a	๑,๔๓๗.๗ ^a
	ใส่ ๓ ครั้ง รองพื้น + ๓ สับดาห์ + ๖ สับดาห์	๒,๔๗๘.๓ ^a	๒,๓๒๗.๗ ^a	๑,๔๘๘.๓ ^{ab}	๑,๔๖๗.๗ ^a

เฉลี่ย	๒,๑๕๘.๓	๒,๑๙๕.๖	๑,๔๗๔.๓	๑,๔๗๐.๔
F-test	**	**	**	**
๒๐ กก/ไร่	ใส่ ๑ ครั้ง รองพื้น	๒,๒๒๗.๓ ^{ab}	๒,๑๔๒.๗ ^b	๑,๒๓๙.๐ ^b
	ใส่ ๑ ครั้ง สาย ๓ สับดาห์	๒,๑๗๗.๓ ^b	๒,๑๒๔.๗ ^b	๑,๔๐๔.๐ ^a
	ใส่ ๒ ครั้ง รองพื้น + ๓ สับดาห์	๒,๒๙๘.๗ ^{ab}	๒,๒๓๗.๓ ^b	๑,๔๗๔.๐ ^a
	ใส่ ๓ ครั้ง รองพื้น + ๓ สับดาห์ + ๖ สับดาห์	๒,๔๐๔.๐ ^a	๒,๔๔๘.๐ ^a	๑,๔๓๖.๓ ^a

เฉลี่ย	๒,๒๗๕.๓	๒,๒๖๒.๗	๑,๔๙๖.๔	๑,๔๐๙.๖
F-test	**	**	**	**
๓๐ กก/ไร่	ใส่ ๑ ครั้ง รองพื้น	๒,๔๓๔.๐ ^a	๒,๓๓๖.๐ ^b	๑,๓๔๒.๗ ^c
	ใส่ ๑ ครั้ง สาย ๓ สับดาห์	๒,๓๓๗.๗ ^b	๒,๓๔๔.๓ ^b	๑,๓๔๙.๐ ^c
	ใส่ ๒ ครั้ง รองพื้น + ๓ สับดาห์	๒,๔๔๖.๗ ^{ab}	๒,๔๖๙.๓ ^{ab}	๑,๖๗๙.๗ ^b
	ใส่ ๓ ครั้ง รองพื้น + ๓ สับดาห์ + ๖ สับดาห์	๒,๕๔๗.๓ ^a	๒,๕๑๐.๗ ^a	๑,๗๔๙.๗ ^a

เฉลี่ย	๒,๔๕๑.๔	๒,๔๓๗.๖	๑,๕๓๗.๗	๑,๕๕๓.๗
F-test	**	**	**	**
Comtrol ไม่ใส่ปุ๋ย N	๑,๓๗๕.๓	๑,๒๙๕.๓	๑,๐๗๘.๗	๑, ๒๔๘.๔
CV(%)	๑๕.๒	๑๖.๘	๑๔.๑	๑๑.๙